

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: HØSTVISE

Citation: Aakjær, Jeppe: "HØSTVISE", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid94053/facsimile.pdf> (tilgået 06. december 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Stenens Stænken gjør Purken vaad;
Ærmet vil tørre de grimede Kinder;
Sliberen skjænder og hører kaad,
Purken sig hurtigt besinder.

Laden ligger i Skyggens Fred;
Sliberen føler med Tomlen paa Æggen,
ynder dog stadig ej dens Bed,
buer saa atter paa Læggen.

Stenen stritter paa Væggens Tavl,
Tudsen glør frem fra de vædede Burrer;
Rugen ringler saa gul om Gavl,
Handuen danser og kurrer.

¹⁰2 1906.

HØSTVISE.

Nu er Sæden lang og gul,
tung i Top og strunk i Straa,
og den sidste Kukmand er forlængst rejst sønderpaa.
Og nu hvæsser vi vor Le,
og saa mejer vi vort Korn,
og saa favner vi vor Kvinde under Maanens Horn.

Ja, nu letter vi vor Krop,
naar det dæmrer imod Dag,
og saa spændes vi vor Næve om den krumme Knag;
og saa segner Sæden ned
over Mejeredets Arm,
som en Kvinde langsomt synker mod sin Bejlers Barm.

Frøen mister nu sin Fred,
se, han springer for mit Blad,
og det samme gjør nok Ræven hist, den røde Rad!
Han, som la' sin Køverborg
frækt i Vangen mod min Gaard,
har nu sidste Gang smagt Kyllingsteg i dette Aar.

17

Saa du Haren Diget sprang,
bange for mit Mejeréd,
mens den blinde Muldvarp borer sig lidt læng're ned,
Lange Skridt gi'r brede Skaar,
opad med din Højeknag;
Solen vejrer; Mynten krydrer Marken for og bag.

Staalet synger, Suset gaar,
Klinten kildrer Pigens Knæ,
hvor i Vippen sødt hun tripper bag min Le i Læ;
Krattens Tand gjør Hop paa Hop,
Noget snøres med et Stød;
Pigens Kinder blusser som en Sky mod Aftenrød.

Før vi atter ta'r et Tørn,
faar den tørre Hals et Klunk,
hist hvor Hunden Plads har funden mod den gule Dunk,
Melmadstejnen — frem med den!
Saa bli'r Hunden himmelglad,
faar for lang og trofast Vogten en Bid Pølsemas.

Saa i Gang med sidste Kvart
under Klang og stærke Skridt;
nu mod Aften maa de sløve Leer stryges tidt,
Og saa duffer der saa tungt
rundenom af Høsters Skat,
mens paa Himlen laage Skyer gaar med Bud om Nat.

Og saa runger Klokkens Malm
over slagne Enge ud,
og saa trækker Hyrdepigen hjem med Ko og Stud,
Men vi hvæsser, og vi slaar,
indtil Maanen stiger bleg;
og saa kysser vi vor Pige paa det sidste Neg!

Bovbjerg ¹¹10 1905.